

SPŘÍZNĚNÍ VOLBOU

AUTORKA BESTSELLEROVÉ SÉRIE
DIVERGENCE

VERONICA
ROTHOVÁ

COO
BOO

Spříznění volbou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Veronica Rothová
Spříznění volbou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

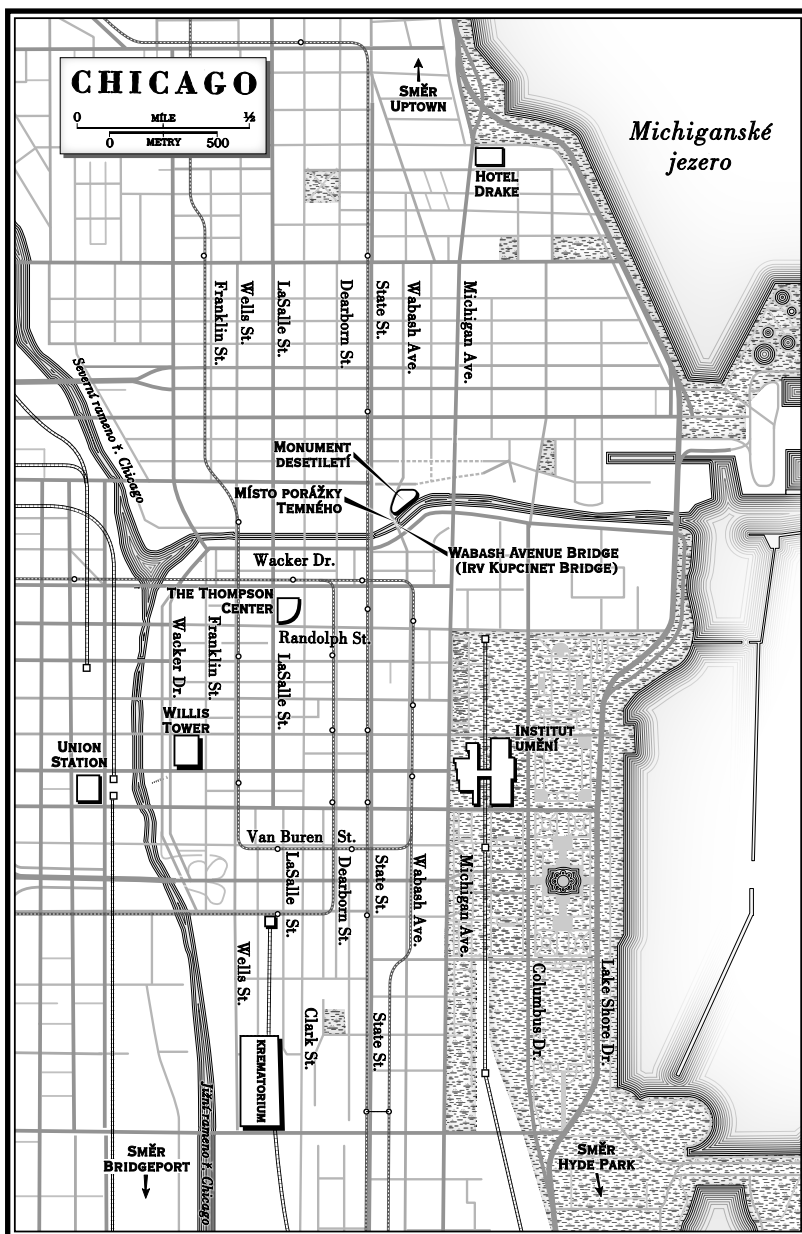
VERONICA ROTHOVÁ

SPŘÍZNĚNÍ VOLBOU

COO
BOO

Chicagu, městu, které trvá

ČÁST PRVNÍ

ÚRYVEK

Standup představení komičky Jessicy Krysové

Továrna na smích, Chicago, 20. března 2011

Schválně se vás na něco zeptám: jak je do prdele možný, že mu říkáme Temný? Zjeví se tu zničehonic v oblaku kouře nebo co, doslova rve lidi na kusy – a navíc jenom silou mysli –, naverbuje armádu nohsledů, demoluje města a působí zkázu, jakou lidstvo ještě nevidělo... a my nepřijdeme na nic lepšího, než je Temný? To jsme ho rovnou mohli pojmenovat po tom zoufalcí od vás ze vchodu, co na vás trochu moc dlouho zírá ve výtahu. Po takovém tom s vlhkýma, měkkýma rukama. Po Timovi. Tim se jmenuje.

Osobně bych volila spíš něco jako „Předzvěst záhuby v lidské podobě“ nebo „Kurva děsivej stroj na zabíjení“, ale mě se bohužel nikdo neptal.

ÚRYVEK

Temný a vznik moderní magie

prof. Stanley Wiśniewski

Zaznívají pochopitelně hlasy, že ta pramálo prozkoumaná síla, již neformálně nazýváme „magie“, na Zemi v nějaké formě existuje odjakživa. Legendy o nadpřirozených událostech se datují už k počátkům lidských dějin, od Hérodotova *mágoi*, jež vládlo větru, až po staroegyptského Džehutiho, který podle Západního papyru okázale stínal a zase oživoval ptáky, jako například husy či pelikány. Magie je součástí téměř všech hlavních náboženství, ať už mluvíme o Kristu proměňujícím vodu ve víno, o haitském voodoo nebo o zprávách o levitujících théravádských buddhistech v Dígha-nikáji – ačkoli je pozoruhodné, že ti, kdož tyto jevy provozují, je za magii nemají.

Podobné příběhy, větší či menší, najdeme ve všech kulturách a všech oblastech, a to od počátku věků. Dříve vědci tvrdili, že je přirozenou součástí lidské povahy vymýšlet si nápadité příběhy a s jejich pomocí vysvětlovat věci, jimž nerozumíme, případně zveličovat ty, u nichž máme za to, že nás převyšují či přesahují. Jenže pak přišel Temný a s ním Drény – ty nechvalně proslulé katastrofy, které se přes veškerou snahu vědců nedařilo vysvětlit. Možná na starých legendách není ani zrnko pravdy. Ale třeba náš svět odjakživa ovlivňuje nějaká vyšší síla, jen málo pochopená energie.

Ať už se přikloníme ke kterékoli teorii, jedno je jisté: žádná „magie“ nebyla nikdy tak prostá a mocná jako Drény, které Temný uvrhl na lidstvo. Cílem tohoto pojednání je ověřit různé hypotézy o důvodech této skutečnosti. Jinými slovy, proč teď? Jaké okolnosti vedly k jeho příchodu? Jaký cíl sledoval, než jeho snahu překazilo našich pět Vyvolených? Jak ovlivnil planetu po své smrti?

SLOANE ANDREWSOVÁ NEMÁ ZÁJEM (VÁŽNĚ NE)

Rick Lane

Časopis *Trilby*, 24. ledna 2020

Nemám Sloane Andrewsovou rád.
Ale spal bych s ní, to zas ano.

Sejdeme se v kavárně v její čtvrti. Tvrdí, že tam chodí často, ale barista v ní nepozná ani zákaznici, ani jednu z pětky teenagerů, kteří téměř před deseti lety zlikvidovali Temného. To mi po pravdě připadá pozoruhodné, protože kromě toho, že je její obličej slavný po celém světě, je taky nádherný a je to krása tak hřejivá a čistá, že byste ho nejraději hned ušpinili. Jestli je nalíčená, není to vidět, vnímám jen čistou pleť a velké modré oči, chodící a mluvící reklamu na kosmetiku. Když vejde dovnitř, na hlavě má čepici Chicago Cubs, z níž vzadu trčí ohon dlouhých hnědých vlasů. Na sobě má šedé triko přiléhavé na těch správných místech, roztrhané džíny, které zdůrazňují dlouhé, hezky tvarované nohy, a tenisky. Zkrátka outfit, který dává na srozuměnou, že je jí ukradené jak oblečení, tak dlouhé štíhlé tělo v něm.

A to je na Sloane to zvláštní: já jí to věřím. Věřím, že je jí všechno u prdele, a ze všeho nejvíc setkání se mnou. Do toho rozhovoru se jí vlastně vůbec nechtělo. Řekla mi, že souhlasila jen proto, že ji její partner Matthew Weekes, také Vyvolený, poprosil, aby trochu podpořila jeho novou knihu *Stále volíme* (vychází 3. února).

Když jsme si rozhovor domlouvali, neměla příliš nápadů, kde bychom se mohli sejít. Celé Chicago sice už ví, kde Sloane bydlí – ve čtvrti North Side jen pár bloků od Lake Shore Drive –, ale přesto resolutně odmítla, že bych měl přijít k ní domů a vidět její byt. *Nikam nechodím*, napsala mi. *Jakmile vystrčím nos, lidi mě obtěžují. Takže jestli nechcete zkusit, jestli mi budete stačit v běhu, tak buď Java Jam, nebo nic.*

Nevím, jestli bych si za běhu zvládl dělat poznámky, tak tedy Java Jam.

Když má před sebou kávu, sundá si kšiltovku a vlasy jí spadnou na ramena, jako by se převalovala na matraci. Ale cosi v její tváři – možná oči posazené příliš blízko u sebe nebo to, jak prudce nakloní hlavu, když se jí nelíbí něco, co jste řekli – jí dodává vzezření dravce. Stačí jediný její pohled, karta se obrátí a najednou musím být ve střehu já, ne ona. Lovím v hlavě první otázku a Sloane se na rozdíl od jiných lidí neusmívá, aby se mi zalíbila, a jen na mě hledí.

„Blíží se desáté výročí vašeho vítězství nad Temným,“ začnu. „Jaký je to pocit?“

„Jako že jsme přežili,“ odvěti. Hlas má tvrdý a ostrý. Přeběhne mi z něj mráz po zádech a nevím, jestli je to dobře, nebo ne.

„Nepřipadá vám to jako vítězství?“ zeptám se a ona obrátí oči v sloup.

„Další otázka,“ odpoví a poprvé usrkne kávu.

Vtom mi dojde, že se mi vůbec nezamlouvá. Tahle žena zachránila tisíce – co tisíce, miliony životů. Svým způsobem zachránila i ten můj. Ve třinácti letech ji prorocství spolu se čtyřmi dalšími označilo za člověka, který pomůže porazit všemocné ztělesnění čírého

zla. Přežila několik bitev s Temným – a dokonce i jeden krátký únos, o němž se však nikdy podrobněji nezmínila – a vyšla z nich nezraněná a krásná, a navíc slavnější než kdo kdy před ní. A aby toho nebylo málo, žije se zázračným Matthewem Weekesem, Vyvoleným mezi Vyvolenými a dost možná nejlaskavějším člověkem na světě. Ale stejně ji nemám rád.

A jí je to úplně jedno.

Proto se s ní chci vyspat. Jako bych ji tím, že ji dostanu nahou do postele, mohl donutit k jakési vřelosti nebo vůbec jakémukoli projevu emocí. Dělá ze mě alfa samece, lovce, odhodlaného strhnout tu nejnepolapitelnější kořist na planetě a pověsit si její hlavu na zeď v obýváku jako trofej. Možná proto ji lidé tak obtěžují, když někam jde – ne proto, že ji milují, ale protože ji milovat chtějí, protože chtějí, aby toho byla hodná.

Když postaví hrnek na stůl, zahlednu na hřbetu pravé ruky jizvu. Je široká přes celou ruku, zubatá a hrbolatá. Nikdy nikomu neřekla, kde k ní přišla, a mně to určitě taky neprozradí, ale zeptat se musím.

„Řízlá jsem se o papír,“ odpoví.

Jsem si dost jistý, že to má být vtip, a tak se zasměju. Zeptám se jí,

jestli se chystá na odhalení Monumentu desetiletí, umělecké instalace na místě porážky Temného, a ona mi řekne, že to má v popisu práce, jako by mluvila o práci sekretářky, a ne o svém osudu.

„Zní to, jako by vás to moc netěšilo,“ poznamenám.

„Jak jste to poznal?“ ušklíbne se.

Před rozhovorem jsem se několikrát ptal, co si o ní myslí, abych měl představu, jak Sloane Andrewsovou vnímá obyčejný člověk. Jeden z nich podotkl, že ji vlastně nikdy neviděl se usmát, a jak tak sedím naproti ní, napadne mě, jestli se vůbec někdy usmívá. Řeknu to dokonce i nahlas – jsem zvědavý, co to s ní udělá.

Nic dobrého, jak se hned ukáže.

„Zeptal byste se mě na totéž,“ řekne, „kdybych byla chlap?“

Co nejrychleji měním téma. Spíš než rozhovor mi to připomíná Miny a já jsem s každým kliknutím napnutější, protože pravděpodobnost, že narazím na minu, se zvyšuje. Kliknu ještě jednou a zeptám se, jestli touhle dobou každý rok víc vzpomíná. „Snažím se na to nemyslet,“ řekne. „Kdybych o tom přemýšlela, můj život by byl jako adventní kalendář. Na každý den jeden Temný, jedna čokolád-

ka, pokaždý jiná, ale vždycky hnusná.“ Kliknu znovu s otázkou, jestli opravdu nemá vůbec žádné dobré vzpomínky. „Všichni jsme byli kamarádi. Vždycky budeme. Když jsme spolu, je to jeden interní vtípek za druhým.“ Uf. Na zbylé čtyři Vyvolené, tedy na Esther Parkovou, Alberta Summerse, Ines Mejiaovou a pochopitelně na Matthewa Weekese, se jí asi ptát můžu.

Až teď nám to začíná trochu jít. Takzvaní Vyvolení se kdysi rychle sblížili a Matt se stal jejich přirozeným vůdcem. „Tak to prostě je,“ vykládá Sloane a skoro to zní, jako by ji to rozčilovalo. „Do všeho se hrne, za všechno přebírá odpovědnost. Připomíná nám, abychom mysleli na etiku. A tak.“ Překvapivě si našla cestu nejdřív k Albiemu. „Moc toho nenamluvil,“ řekne a je to kompliment. „Všichni naši bratři a otcové zemřeli – tak to stálo v proroctví –, ale zrovna mně zemřel bratr těsně předtím. Potřebovala jsem ticho. A navíc Středozápad a Alberta jsou si v leccčem podobný.“

Albert a Ines žijí spolu – ve vši počestnosti, Ines je totiž lesba – v Chicagu a Esther se loni vrátila domů do kalifornského Glendale, aby se starala o nemocnou mamin-

ku. Pro všechny je těžké fungovat takhle na dálku, tvrdí Sloane, ale naštěstí jsou s Esther v kontaktu přes její aktivní (a populární) Insta! stránku, kde zaznamenává podrobnosti ze svého života.

„Co si myslíte o hnutí Všech Vyvolených, které se objevilo před pár lety?“ zeptám se. Všichni Vyvolení jsou malá, ale velmi hlasitá skupina, která se snaží zdůrazňovat roli, kterou zbylí čtyři Vyvolení sehráli při porážce Temného, a připomínat, že vítězství nepatří jen Matthew Weekesovi.

Sloane si nebere servítky. „Podle mě je rasistický.“

„Mimo jiné říkají, že vyvyšovat Matta nad vás čtyři je sexismus,“ podotknu.

„Sexismus je ignorovat, co říkám, a tvrdit, že nevím, co mluvím,“ odpoví. „Matt je podle mě skutečný Vyvolený. Už jsem to říkala mockrát. Netvařte se, jako byste mi dělal bůhvíjakou laskavost, když ho shazujete.“

Nato změním téma a přesunu se od Vyvolených k Temnému, čímž to definitivně pohnojím. Zeptám se Sloane, proč se Temný tak zajímal zrovna o ni. Dívá se mi do očí,

dopije zbytek kávy, a když postaví hrnek na stůl, ruka se jí třese. Pak si nasadí kšiltovku na ty nádherné vlasy, co vypadají, jako by právě došukala, a řekne: „Skončili jsme.“

Když říká, že jsme skončili, tak jsme asi skončili, protože v tu ránu je pryč. Hodím na stůl desetidolarovku a vyběhnu za ní, nechci se tak snadno vzdát. Už jsem říkal, že Sloane Andrewsová ze mě dělá lovce?

„Vyhradila jsem si jedno téma, o kterém se nebudeme bavit,“ vyštěkne na mě. „Pamatujete si, který to bylo?“ Je rudá a zuří a strašně jí to sluší, je trochu jako domina a trochu jako prohnaná, uprskaná pouliční kočka. Proč jsem tak dlouho čekal, než ji naseru? Mohl jsem se na tohle dívat celou dobu.

Tím zapovězeným tématem bylo samozřejmě cokoli, co se týká jejího vztahu s Temným. Přece nemohla čekat, že to budu respektovat, odvětim. Je to na ní ta nejzajímavější věc.

Podívá se na mě jako na kus rozmáčeného papíru v louži, pošle mě do prdele a vběhne do silnice rovnou mezi auta, aby mi utekla. Tentokrát ji nechám jít.

Drén vypadal vždycky stejně, všichni s křikem utíkali před obrovským tmavým mrakem chaosu, ale nikdy přitom neběželi dost rychle. Sebralo je to, servalo jim to kůži z těla, zaživa, takže všichni cítili, a krev z nich stříkala jako z rozmáznutých komárů. Proboha svatého.

Sloane stála a oddechovala. *Tiše*, říkala si. Prsty na nohou měla zkroucené, podlaha tady v domě Temného byla studená a on jí sebral boty. Potřebovala najít něco těžkého nebo ostrého – v obojí pochopitelně doufat nemohla, takovou kliku nikdy neměla.

Spěšně otvírala zásuvky a nacházela lžíce, vidličky a špachtle. Hrstkou gumiček. Svorky. Proč jí vzal boty? Proč se masový vrah bojí holčičích martensek?

Ahoj Sloane, zašeptal jí do ucha a jí se v hrdle zadrhl vzlyk. Prudce vytrhla další zásuvku a našla řádku rukojetí. Čepele nožů byly schované v plastovém pouzdře. Zrovna vytahovala dranzírák, když za sebou uslyšela zavržení kroku na podlaze.

Sloane se obrátila, nohy trochu přilepené k linoleu, a máchla nožem.

„Do prdele!“ Matt ji chytil za zápěstí a chvíli na sebe jen hleděl přes ruce a přes nůž.

Konečně si uvědomila, co se děje, a zalapala po dechu. Nebyla v domě Temného kdysi dávno, ale v bytě, kde žila s Matthewem Weekesem.

„Kristepane.“ Sloane uvolnila sevření a nůž hlasitě dopadl na podlahu a několikrát jim poskočil mezi nohama. Matt ji vzal za ramena, ruce měl teplé.

„Jsi tam?“ řekl.

Už se jí takhle zeptal mockrát. Jejich trenér Bert jí říkal vlk samotář a jen málokdy ji nutil trénovat nebo plnit úkoly spolu s ostatními. *Nech ji, ať si to dělá po svém*, řekl Mattovi, jakmile bylo jasné, že je jejich vůdcem. *Uvidíš, že to bude lepší*. Matt dal na něj a kontroloval ji, jen když musel.

Jsi tam? Po telefonu, šeptem, uprostřed noci, ale i do očí, když byla mimo. Sloane ta otázka nejdřív rozčilovala. *Samozřejmě že jsem, kde bych asi tak byla?* Ale teď to znamenalo, že o ní ví něco, co ostatní nikdy nevzali na vědomí: ne vždycky může odpovědět, že ano.

„Jo,“ přitakala.

„Dobře. Počkej tu na mě, ano? Donesu ti léky.“

Sloane se opřela o mramorový pult. Nůž jí ležel u nohou, ale ona se ho neodvažovala znovu dotknout. Jen čekala, dýchala a zírala na šedivý vír, který jí připomínal profil starce.

Matt se vrátil s drobnou žlutou pilulkou v jedné ruce a sklenicí s vodou, co měla na nočním stolku, v druhé. Roztřesenýma rukama si od něj obojí vzala a dychtivě spolkla prášek. Ať se benzodiazepin činí a přinese ten kýžený klid. S Ines jednou v opilosti složily ódu na prášky, která vlebila jejich krásné barvy a rychlé účinky a jedinečné věci, které dokážou.

Postavila sklenici a sesula se na podlahu. Skrz kalhoty od pyžama – ty s kočičkami, co mají laserové oči – cítila její chlad, ale tentokrát ji to uklidňovalo. Matt si v trenkách sedl u ledničky.

„Poslyš,“ začala.

„Nemusíš to říkat.“

„Jasně, skoro jsem tě bodla, ale omlouvat se nemusím.“

Jeho pohled byl mírný. Ustaraný. „Jen chci, abys byla v pořádku.“

Jak mu říkali v tom strašlivém článku? „Dost možná nejlaskavější člověk na světě?“ Ne že by s veleúchylem Rickem Lanem ne-

souhlasila, tedy aspoň v tomhle ohledu. Mattovo obočí se uprostřed tisklo k sobě, takže se neustále tvářil soucitně, a jeho srdce nikterak nezaostávalo.

Sáhl po noži ležícím na podlaze u jejího kotníku. Byl velký, dlouhý skoro jako jeho předloktí.

Pálily ji oči, a tak je zavřela. „Je mi to moc líto.“

„Já vím, že o tom se mnou nechceš mluvit,“ řekl Matt. „Ale co třeba s někým jiným?“

„S kým jako?“

„Možná s doktorkou Novakovou? Pracuje s veterány, mluvili jsme spolu v diagnostáku.“

„Já nejsem vojačka,“ opáčila Sloane.

„To ne, ale ona ví o PTSD všechno.“

Oficiální diagnózu vlastně nikdy ani nepotřebovala – rozhodně to byla posttraumatická stresová porucha, PTSD. Ale bylo zvláštní slyšet Matta, jak o tom mluví takhle nenuceně, jako by to byla chřípka.

„No dobře.“ Pokrčila rameny. „Ráno jí zavolám.“

„Každý by potřeboval terapii, vždyť to víš,“ řekl. „Po všem, čím jsme si prošli. Ines na ni taky šla.“

„Šla a dodneška líčí v domě pasti, jako kdyby byla Kevin ze *Sám doma*,“ řekla Sloane.

„No dobře, Ines je špatný příklad.“ Okny sem pronikalo světlo ze zadních schodů a barvilo Mattovu tmavou kůži do žlutooranžova.

„Ty jsi terapii nikdy nepotřeboval,“ řekla Sloane.

Zdvihl obočí. „Kam si myslíš, že jsem mizel rok potom, co Temný padl?“

„Říkal jsi, že chodíš k doktorovi.“

„Co by to bylo za doktora, kdybych k němu musel několik měsíců chodit každý týden?“

„Já nevím! Myslela jsem, že máš něco s...“ Sloane si zamávala rukou u rozkroku. „Vždyť víš. S nádobíčkem nebo tak.“

„Počkej, to mě zajímá.“ Uculoval se. „Ty sis myslela, že mám

nějaký ostudný problém, kvůli kterému musím půl roku chodit pravidelně k doktorovi... a nikdy ses mě na to nezeptala?“

Musela potlačit úsměv. „Skoro to zní, jako kdybych tě zklamala.“

„Ne, naopak, zapůsobilas.“

Bylo mu třináct a byl samá ruka samá noha, když ho potkala, a tělo měl zvláště hranaté a člověk pořádně nepoznal, kde začíná a končí, ale ten úsměv, ten měl odjakživa.

Zamilovala se do něj pětkrát ještě předtím, než jí to samotné došlo – když řval rozkazy do ohlušujícího větru Drénu, aby všichni přežili, když s ní probděl dlouhé noci za volantem, i když všichni ostatní usnuli, nebo když zavolal babičce a hlas mu přitom zjhl. Nikdy se na nikoho nevykašlal.

Zkroutila prsty na nohou. „Já už na terapii byla,“ řekla. „Chodila jsem pár měsíců, když nám bylo šestnáct.“

„Vážně?“ Trochu se zamračil. „To jsi mi nikdy neřekla.“

Neřekla mu spoustu věcí, a koneckonců nikomu. „Nechtěla jsem nikomu přidělovat starosti,“ řekla. „A pořád nechci, takže... takže o tom prosím tě ostatním neříkej, ano? Nerada bych si to přečetla v *Esquire* s titulkem ‚Rick Lane vám to říkal‘.“

„Samozřejmě.“ Matt ji vzal za ruku a propletl si s ní prsty. „Šel bych spát. Za čtyři hodiny vstáváme na to odhalení pomníku.“

Sloane přikývla, ale ještě chvíli seděli na podlaze v kuchyni, dokud jí nezabral prášek a ona se nepřestala třást. Potom Matt odložil nůž, pomohl jí vstát a oba si šli lehnout.

PŘÍSNĚ TAJNÉ

**AGENTURA PRO VÝZKUM
A VYŠETŘOVÁNÍ SUPRANORMÁLNÍCH JEVŮ**

4. října 2019

Sloane Andrewsová

■■■■■

■■■■■

Ref. č.: H-20XX-74545

Vážená slečno Andrewsová,

dne 13. září 2019 obdržela kancelář koordinátorky pro informace a soukromí vaši žádost ze 12. září podle zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž požadujete data k projektu Ringer.

Mnoho vámi požadovaných údajů zůstává v režimu přísně tajné. Nicméně vzhledem k vaší dlouholeté službě vládě Spojených států vám udělujeme přístup ke všem informacím s výjimkou těch, které podléhají nejvyššímu utajení. Prohledali jsme databázi dříve zveřejněných údajů a našli příložené dokumenty o celkovém rozsahu 120 stran. Domníváme se, že vašemu požadavku vyhovují. Dokumenty vám poskytujeme bezplatně.

Srdečně

Mara Sanchezová

Koordinátorka pro informace a soukromí

PŘÍSNĚ TAJNÉ

Když Sloane ráno zazvonil budík, rovnou si vzala ještě jeden prášek. Vzhledem k tomu, jaký den má před sebou, ho bude potřebovat. Ráno jde na odhalení pomníku padlým při útocích Temného a večer na slavnost Deset let míru, kde se bude oslavovat jeho porážka.

Město Chicago si pomník objednalo u jistého umělce jménem Gerald Frye. Soudě podle jeho portfolia se zásadně inspiroval u minimalisty Donalda Judda, protože pomník sestával všeho-všudy z kovové bedny obklopené prázdnou zemí uprostřed čtvrti Loop, hned vedle řeky, kde stávala nevzhledná věž. Ve srovnání s vysokými budovami kolem vypadal pomník malý, a když k němu ten den Sloane přijížděla autem, třpytil se na slunci.

Matt najal řidiče, aby nemuseli hledat parkování, což se ukázalo jako dobrý nápad, protože město se hemžilo lidmi a davy byly tak neprostopné, že šofér černého lincolnu musel troubit jako smyslů zbavený, aby vůbec projel. I tak většina lidí klakson ignorovala, dokud vzadu na stehnech neucítili horko motoru.

Když přijeli blíž, policista nechal auto projet mezi zátarasy a oni pomalu pokračovali po liduprázdné ulici k památníku. Sloane cítila, jak jí v hlavě tepe krev, jakoby v předzvěsti migrény. V okamžiku, kdy Matt otevře dveře a vystoupí z auta, všichni budou vědět, co jsou zač. Lidi na ně namíří telefony a budou si je natáčet. Budou jim přes zátarasy strkat fotky a zápisníky a holé

ruce, aby jim je podepsali. Budou ječet jejich jména a plakat a tlačit se dopředu a vykládat jim, o co a o koho přišli.

Sloane by nejraději jela rovnou domů. Ale místo toho si otřela dlaně o šaty, zvolna se nadechla a položila ruku Mattovi na rameno. Auto pomalu zastavilo. Matt otevřel dveře.

Sloane vystoupila za ním a okamžitě narazila na hradbu hluku. Matt se na ni s úsměvem otočil a řekl jí do ucha: „Nezapomeň se usmívat.“

Mnoho mužů Sloane nabádalo, aby se usmívala, ale ti všichni nad ní jen chtěli mít aspoň nějakou moc. Matt se ji jen snažil chránit. Jeho vlastní úsměv byl zbraní proti jemnější a zákeřnější podobě rasismu, která nutila lidi sledovat ho v obchodech, dokud nezjistili, kdo je, nebo předpokládat, že vyrostl v nějaké zaplivané čtvrti, a ne na Upper East Side, nebo trvat na tom, že svět zachránili Sloane a Albie, jako by s tím Matt, Esther a Ines neměli nic společného. Byl to rasismus skrytý v mlčení, váhání, v bezohledných vtipech a dotycích.

Měl i hrubší, násilnější projevy, ale proti těm se úsměvem bránit nedalo.

Matt došel k davu tisknoucemu se na zátarasy. Spousta lidí v rukou třímala jeho fotky, články z časopisů a knihy. Vytáhl z kapsy černý fix a všem se podepsal svým svižným *MIW*, dvě písmena jako odraz v zrcadle. Sloane ho pozorovala z dálky a mysl jí na okamžik zabloudila od všeobecného zmatku pryč. Naklonil se k zrzce ve středních letech, aby se s ní vyfotil, jenže ona neuměla pořádně zacházet s telefonem, a tak jí ho vzal a ukázal jí, jak přepnout na přední čočku fotoaparátu. Kam se vrtl, lidi mu dávali něco ze sebe. Jednou to byla vděčnost, jindy příběhy o těch, které kvůli Temnému ztratili. Všechno trpělivě přijímal.

Po několika minutách Sloane došla k němu a položila mu ruku na rameno. „Promiň, Matte, ale budeme muset jít.“

Lidi se samozřejmě natahovali i po ní, mávali kopiemi článku z *Trilby* s její fotkou na jedné straně a sexistickými kecy Ricka Lanea na druhé. Někteří na ni volali jménem, ale ona si jich nevší-

mala, ostatně jako vždycky. Matt se bránil velkorysostí, laskavostí a společenskou elegancí. Sloane se schovávala za odměřenost, rovná záda a neochvějně nevzrušené vystupování.

Matt přešel pohledem ke skupince mladých černochů ve školních uniformách. Jedna dívka měla vlasy spletené do tenkých copánků s korálky na konci. Jak vzrušením nadskakovala, rachtaly o sebe. V ruce měla clipboard a na něm zřejmě další petici.

„Vteřinku,“ řekl Matt Sloane a došel ke skupince v uniformách. Trochu ji dopálilo, jak ji odbyl, ale ten pocit rychle zmizel, když viděla, jak nepatrně změnil postoj a povolil ramena.

„Ahoj,“ řekl dívce s copánky a usmál se na ni.

Sloane ucítila píchnutí na prsou. Do některých zákoutí jeho duše se nikdy nedostane. Existuje jazyk, kterým ho nikdy neuslyší mluvit, protože když je s ním, nedostává se mu v něm slov.

Rozhodla se, že půjde bez něj. Bylo vcelku jedno, jestli přijde na slavnost včas. Všichni na něj počkají.

Kráčela úzkou uličkou, kterou policie dokázala vytvořit v davu. Došla až ke schůdkům na pódium přímo naproti kovové plastice, velké asi jako ložnice a stojící na volném prostranství.

„Slo!“ Na pódii stála Esther v botách na dvanácticentimetrových podpatcích a v černých kožených kalhotách a mávala na ni. Její bílá blůza byla dost volná, aby působila elegantně, a ona v obličejí z dálky vypadala skoro stejně, jako když porazili Temného – ale čím byla Sloane blíž, tím líp viděla, že hladká kůže bez pórů je výsledkem báze, rozjasňovače, bronzeru, fixačního pudru a kdovíčeho ještě.

Ulevilo se jí, když ji viděla. Od té doby, co se odstěhovala domů, aby pečovala o maminku, bylo pro celou pětičku všechno jinak. Sloane vystoupala po schůdkách a zavrtěla přitom hlavou na pracovníka ostrahy, který jí nabídl pomocnou ruku. Na pódii Esther objala.

„Hezký šaty!“ řekla jí Esther, když se pustily. „Ty vybíral Matt?“

„Já si svoje oblečení ještě vyberu sama,“ odvětila Sloane. „Jak –“

Chtěla se Esther zeptat, jak se má maminka, ale ona už vytahovala telefon a chystala ho na selfie.

„Ne,“ řekla Sloane.

„Slo... No tak, já se chci s tebou vyfotit.“

„Ne, ty chceš tu fotku ukázat milionům lidí na Insta!, a to je rozdíl.“

„Já si nás vyfotím a je mi jedno, jestli se budeš usmívat, nebo ne, takže bych na tvém místě nepodporovala ty řeči, že jsi ultra-kráva,“ podotkla Esther.

Sloane protočila oči, malinko pokrčila kolena a naklonila se k ní. Dokonce na tváři vykouzlila cosi jako úsměv. „Ale jenom jednu, jo?“ řekla. „Mám svoje důvody, proč nejsem na sociálních sítích.“

„Já vím, ty jsi totiž alternativní a autentická a nevím co ještě.“ Esther mávla rukou a ani přitom nezvedla hlavu od telefonu. „Nakreslím ti knír.“

„To se k desetiletému výročí strašlivý bitvy náramně hodí.“

„No jo, tak to postnu, jak to je. S tebou je úděsná nuda.“

Tuhle větu neslyšela poprvé. Obě se obrátily k Ines a Albiemu, kteří seděli vedle pódia a na sobě měli téměř stejný černý oblek. Ines měla trochu širší klopky a Albie zase modřejší kravatu, ale jiného rozdílu si Sloane nevšimla.

„Kde je Matt?“ chtěla vědět Ines.

„Se svými poddanými,“ odpověděla Esther.

Sloane se ohlédl. Matt pořád ještě mluvil s tou dívkou, právě zamračeně přikyvoval čemusi, co říkala.

„Za chvíli tu bude,“ řekla, když se obrátila k ostatním.

Albie měl zakalený pohled, ale to mohlo být tím, že bylo osm hodin ráno a on zpravidla před desátou nevstával. Když se na ni podíval, nevypadal mimo, jen unaveně. Mávl na ni.

„Držím ti místo, Slo,“ řekl a poplácal sedadlo vedle sebe. Sloane si sedla vedle něj, překřížila nohy a zasunula je pod sebe, jak ji to naučila babička. *Vážně chceš ukazovat cizím lidem spodní prádlo? No vidíš, tak nohy hezky přes sebe.*

„V pohodě?“ zeptala se ho.

„Ani ne,“ odvětil a pousmál se. „Ale co je na tom divnýho?“

Oplatila mu úsměv.

„Nazdar mládeži.“ Přes pódium přecházel jakýsi muž. Na sobě měl antracitové kalhoty a sako s modrou košilí a prošedivělé tmavé vlasy měl pečlivě sčesané dozadu. Nebyl to jen tak ledajaký muž, ale John Clayton, starosta Chicaga, zvolený po kampani s heslem „Možná není tak zkorumpovaný jako ostatní“, které bylo několik let mottem chicagské politiky. Dost možná to byl taky nejnudnější muž na světě.

„Děkuju, že jste přišli,“ řekl starosta a potřásl rukou nejdřív Sloane, pak Albiemu a Ines a nakonec Esther. Matt přišel na pódium tak akorát včas, aby si s ním taky stihl podat ruku. „Řeknu jen pár slov a pak se tu všichni můžete projít a prohlédnout si pomník. Svým způsobem ho posvětíte. A pak můžete jít. Budou si nás chtít všechny vyfotit. Ted? Aha, tak ted.“

Mezitím posunky cosi naznačoval fotografovi a ten si je postavil tak, aby za nimi byla vidět plastika. Matt stál uprostřed a pevnou rukou držel Sloane na bedrech. Sloane s jistotou nevěděla, jestli by se u příležitosti desátého výročí porážky Temného měla usmívat. Celý svět bude dnes slavit. Dokonce i Chicago, které o hodně přišlo – vodu v řece nabarví na modro a ve Wrigleyville poteče pivo proudem a nadzemka se promění v dobytčáky. Sloane věděla, že všeobecné veselí je dobrá věc, sama se ho prvních pár let po té události účastnila, ale teď už to pro ni bylo těžší. Lidi jí říkali, že časem bude všechno jednodušší, ale zatím to tak nebylo. Nával vítězoslavné radosti, který přišel po pádu Temného, rychle opadl a zbyl jen otravný pocit nespokojenosti a vědomí, o co všechno na cestě k vítězství přišli.

Na fotce se neusmívala. Esther vysvětlovala starostovi, jak na Insta! funguje boomerang, a Sloane si sedla zpátky k Albiemu. Matt si mezitím povídal se starostovou manželkou, která se ho ptala, jestli by nepřijel na slavnostní otevření nové knihovny na předměstí, a Ines si jako vždy horečně podupávala nohou. Albie vzal Sloane za ruku a pevně ji stiskl.

„Tak teda asi všechno nejlepší k výročí,“ řekla.

„Jo,“ přitakal. „Všechno nejlepší.“

PŘÍSNĚ TAJNÉ

**AGENTURA PRO VÝZKUM
A VYŠETŘOVÁNÍ SUPRANORMÁLNÍCH JEVŮ**

**AKČNÍ MEMORANDUM VE VĚCI
NÁRODNÍ BEZPEČNOSTI Č. 70**

KOMU: Agentura pro výzkum a vyšetřování supranormálních jevů

PŘEDMĚT: Nevysvětlené tragické události roku 2004

Při schvalování zápisu ze schůze Národní bezpečnostní rady ze dne 2. února 2005 předseda nařídil přezkoumání tragických událostí z roku 2004 s cílem zjistit, zda mezi nimi neexistuje nějaká spojitost. Vzhledem k tomu, že se události doposud nepodařilo běžnými prostředky vysvětlit, spadá tento úkol pod kuratelu Agentury pro výzkum a vyšetřování supranormálních jevů.

V souladu s tím se požaduje, aby AVVS provedla výzkum v nejbližším možném termínu tak, aby mohla předběžné závěry představit na příštím zasedání Národní bezpečnostní rady. V příloze jsou doposud shromážděné články pojednávající o řečených nešťastných událostech.

Shonda Jordanová

PŘÍSNĚ TAJNÉ

Chillicotheský věstník

OFICIÁLNÍ ZPRÁVY O NEŠTĚSTÍ V TOPECE STÁLE MLHAVÉ

Jay Kaufman

TOPEKA, 6. BŘEZNA: Podle posledních údajů si neštěstí, k němuž došlo v Topece v Kansasu 5. března 2004, vyžádalo 19 327 obětí – úřady však stále s jistotou nevědí, co přesně takové množství ztrát na životech způsobilo. A jestli vědí, nechťejí nám to říct.

Ranní předpověď počasí počítala se zataženou oblohou a nejvyššími teplotami kolem pěti stupňů. Pravděpodobnost srážek byla pouhých deset procent. Svědkové z nedalekých měst popisují, že chvílemi bylo dokonce slunečno a téměř bezvětrí. Přesně ve 13.04 se však vše zvrhlo. Jeden ze zaměstnanců hydrometeorologického ústavu popsal situaci na pracovišti jako „na prostý chaos“. Monitory prý ječely a všichni křičeli.

„Pár minut to bylo, jako kdyby přišlo tornádo, zemětřesení a hurikán najednou. Změny tlaku vzduchu byly šílené a otřesy byly cítit až v Kentucky. Nikdy jsem nic ta-

kového nezažil,“ uvedl zdroj. Zaměstnanec si přál zůstat v anonymitě ze strachu, že přijde o práci. Ústav mezitím vydal prohlášení, podle nějž nemůže zveřejnit žádné další podrobnosti, protože probíhá vyšetřování.

Federální vláda drží podobnou pozici. Ministerstvo vnitra i Agentura pro krizové řízení mlčí. Federální úřad vyšetřování uvedl, že dosavadní šetření neukazuje na zahraniční ani vnitrostátní terorismus, ale prozatím jej nelze vyloučit. Situace je podobná i na lokální úrovni – starosta Topeky Hal Foster, který byl v době incidentu na dovolené v Orlandu na Floridě, vyjádřil soustrast a zármutek, ale zároveň nevyslovil žádnou teorii o tom, co se mohlo stát.

Největší množství informací zatím máme od občanů. Andy Ellis z Lawrence v Kansasu přijel do oblasti kolem Topeky s dronem, jímž zpravidla sledoval stavbu své-

ho nového domu. Záběry Topeky, jež Ellis poskytl všem celostátním televizím, jsou trýznivé. Jsou z nich patrné kostry budov, těla na ulicích, a co je nejzvláštnější, nikde žádná živá rostlina. Podle zmíněných záběrů ze všech stromů v Topece zbyly jen holé větve a mrtvé listy.

Veřejnost se kvůli nedostatku konkrétních informací uchýlila ke konspiračním teoriím hovořícím o vpádu mimozemšťanů, nepodařeném vládním experimentu, nové zbrani hromadného ničení či no-

vém atmosférickém jevu, který je výsledkem klimatické změny. Zároveň se šíří hysterie, jež přiměla některé občany budovat kryty či vymýšlet únikové plány, jež doporučují utéct z centra města pryč, nikoli se tu ukrýt.

„Potřebujeme odpovědi,“ nechala se slyšet Fran Hallowayová, obyvatelka Willardu, jednoho z měst nedaleko Topeky, jimž se katastrofa vyhnula. „Zasloužíme si vědět, proč naši blízcí zemřeli. A nedáme si pokoj, dokud se to nedozvíme.“

Portlandský posel

PORTLAND ZASÁHLO NEŠTĚSTÍ. POČET OBĚTÍ DOSAHUJE DESÍTEK TISÍC

Arjun Patel

PORTLAND, 20. SRPNA: Dne 19. srpna zasáhl Portland atmosférický jev prozatím klasifikovaný jako hurikán a způsobil ničivé záplavy. Pokud meteorologové nedojdou k jiným závěrům, šlo o první zaznamenaný tropický hurikán, který kdy zasáhl západní pobřeží.

Odhady hovoří o tom, že počet obětí by se mohl vyšplhat až

na 50 tisíc, což by znamenalo, že šlo o nejvražednější přírodní katastrofu v dějinách Spojených států. V těsném závěsu by bylo neštěstí v Topece, které si před nedávnem vyžádalo téměř 20 tisíc životů. Tato událost doposud nebyla uspokojivě vysvětlena.

Zmíněný atmosférický jev mate vědce, kteří tvrdí, že hurikány se

na západním pobřeží kvůli nižším teplotám téměř nevyskytují. „Hurikány žijí z vyšší teploty vody,“ tvrdí dr. Joan Gregoryová, klimatoložka z Univerzity ve Wisconsinu. „Mohla by za tím být klimatická změna, ale z poslední doby nemáme žádné záznamy o vyšších

teplotách Tichého oceánu. Působí to na mě jako anomálie.“

Další informace budou pravděpodobně k dispozici s postupujícími záchrannými pracemi. Ve čtvrtek ve 20.00 proběhne na náměstí před soudní budovou zádušní mše za oběti neštěstí.

Hlas Rochesteru

UPROSTŘED KATASTROFY BYLA SPATŘENA TAJEMNÁ POSTAVA, MNOŽÍ SE KONSPIRAČNÍ TEORIE

Carl Adams

ROCHESTER, 7. PROSINCE: „Byl to strašlivý zmatek,“ vypráví Brendan Peterson ze Suttonu v Minnesotě, jeden z přeživších útoku na Minneapolis, který si vyžádal téměř 85 tisíc životů. Ocitl se přímo uprostřed té zkázy a popisuje peklo způsobené silným větrem a létajícími troskami. „Viděl jsem, jak to přímo přede mnou roztrhlo ženu,“ vzpomíná a ruce se mu chvějí. „Nikdy předtím jsem nic takového neviděl, ani ve filmu ne.“

Brendan podle svých slov věří za přežití „neskutečnému štěstí“, a není sám. Několik výřečnějších

přeživších vyprávělo podobné příběhy o strašlivých úmrtích, jednom děsivějším než druhém. Všechny ty příběhy měly jedno společné: každý z přeživších zahlédl, jak se uprostřed vši té zkázy sebejistě pohybuje mužská postava.

„Asi to mohla být i žena,“ říká George Williams, další z obyvatel Suttonu a soused Brendana Petersona. „Ale na každý pád to vypadalo jako člověk. Nic tajemnějšího jsem nikdy neviděl.“

Vláda tato neštěstí klasifikuje jako „útoky“, ale pachatele se zatím nepodařilo identifikovat. Na

internetu se objevily teorie, některé přijatelné (teroristé, agenti nepřátelených států), jiné naprosto absurdní (mimozemšťané, rozhněvané božstvo).

„Nebyl dobře vidět,“ popisuje Peterson postavu, kterou zahlédl během útoku v Minneapolisu. „Od hlavy k patě byl úplně tmavý. Nejsem blázen. Vím, co jsem viděl.“

Starostův proslov byl snůškou omšelých frází o tom, že musíme hodit smutek za hlavu a radovat se z vítězství dobra nad zlem a uctívat mrtvé. V polovině se Ines naklonila, pošeptala Sloane větu ze seriálu *Světla páteční noci* – „Jasný zrak, srdce na svém místě a nikdy neprohraješ“ – a ona si musela zakrýt pusou, aby nikdo nepoznal, že se směje. Albie fingoval záchvat kašle a Esther dloubla Ines loktem do žeber. Matt přiměl svůj obličej k vážnému výrazu. Na okamžik měla Sloane pocit, jako by se jí něco vrátilo.

Proslov skončil, ze všech stran cvakaly fotoaparáty a publikum tleskalo. Sloane se přidala a tleskala, dokud ji nezačaly svědit dlaně. Následovala řada pevných stisků ruky a konečně nadešel okamžik, kdy měli Vyvolení posvětit pomník svými posvátnými kroky, nebo jak to říkal starosta Clayton. Sloane napadlo, jestli by jí to neposloužilo jako záminka zout si boty, protože ji tlačily. Člověk přece nemůže něco posvětit, když má na nohou nepohodlné lodičky.

Okolí kovové plastiky bylo vybetonované. Sloane sešla po schodech z pódia a skrz podrážky ucítla, jak je beton vyhrátý od slunce. Měla dojem, jako by stála na hladině šedivého moře a pomník byl bronzový ostrov sto metrů od ní. Byl jako jediný zdroj teplého světla uprostřed pustiny, nadpozemský a přízračný. Jak se tak na něj dívala, s překvapením si uvědomila, že se jí do očí derou slzy. Časem bronz zestárne a lesk nahradí matná zelená pati-

na. Jejich vzpomínky na to, co se stalo, taky zešednou a zastřou se a pomník bude zapomenut a zbude z něj jen cíl školních výletů či autobusových zájezdů pro milovníky historie.

A lesk ztratí i ona. Už napořád bude slavná, ale bude vadnout jako kdysi filmové hvězdy, jež ve tváři nosí pozůstatky svých mladších já.

Bylo zvláštní s jistotou vědět, že člověk už má svůj životní vrchol za sebou.

Došla za Albiem k plastice, ostatní ji následovali. Neubránila se pohledu přes řeku k místu, kde před samým koncem stál Matt a nad hlavou držel Zlatou ratolest, která mu na obličej vrhala nadpřirozené světlo. Jeden z té hrstky okamžiků, v nichž se do něj zamilovala.

Ve stěně byl úzký vchod a Albie vkročil rovnou dovnitř. Ines už už chtěla vejít za ním, ale Sloane ji posunkem zarazila. „Dej mu chvilku,“ řekla.

Všichni k sobě pasovali různě, každý znal na druhých jiné věci. Esther uměla Albieho rozesmát, Ines mu takřka dokázala číst myšlenky a Matt ho dovedl rozmluvit. Ale Sloane byla odbornice na dny, kdy mu bylo mizerně, a dnešek byl nade vši pochybnost právě takový den.

„Sem se bude strašně chodit čurat,“ podotkla Ines.

„Někdy může být úplně klidně ticho, nemusíš vždycky něco říct,“ odvětil Matt.

„Půjdu se podívat dovnitř, jestli je v pohodě,“ řekla Sloane. „Dejte mi minutku.“

„Jasně,“ přitakal Matt.

„Jo, Esther si aspoň zatím vymyslí správný úhel na focení nebo tak něco,“ utrousila Ines.

Esther ji pleskla přes ruku a pak vytáhla telefon. Sloane zmizela, aby ji Esther nestihla přemluvit k dalšímu selfie, našla otvor ve stěně a vklouzla dovnitř.

V kovových stěnách byla drobounkými písmeny vyřezaná jména všech lidí, které Temný zabil. Podle sochaře trvalo roky, než se je povedlo všechna shromáždit a zvěčnit je tu, a většina z nich byla tak malá, že se skoro ani nedala přčíst. Za kovovými pláty byly světelné panely, takže jména svítila. Bylo to jako hledět na noční oblohu někde hluboko v divočině, kde hvězdy nezastírá světelné znečištění.

Albie stál uprostřed krychle a hleděl na jednu ze stěn.

„Ahoj,“ řekla mu.

„Ahoj,“ odpověděl. „Je to tu hezký, vid?“

„Bronz byl dobrá volba. Je to tu skoro útulný,“ řekla. „Našels tátu?“

„Ne,“ řekl. „Jehla v kupce sena.“

„Můžeme se zkusit zeptat toho sochaře.“

Albie pokrčil rameny. „Podle mě je to myšlený tak, že nemáš přčíst jednotlivý jména. Máš si jen udělat představu, kolik jich bylo.“

Tolik, že na tom přestalo záležet, pomyslela si Sloane. Už věděla, kolik lidí Temný zabil. Cokoli od sta po milion bylo jen číslo, které její mysl nedokázala doopravdy pochopit.

„Mně se to takhle líbí,“ řekl Albie. „Připomíná mi to, že jsme jen hrstka lidí, kteří něco ztratili, mezi tisíci jinými, kteří taky o něco přišli. Nebolí nás to o nic víc než příbuzné kohokoli z nich.“

Mávl přitom k panelu před sebou. Bylo mu teprve třicet, ale vlasy měl tenounké a na skráních prořídlé. Měl taky vrásky na čele, tak hluboké, že si jich nemohla nevšimnout. Čas se na něm podepisoval.

„Už mě nebaví být něco extra,“ ozval se Albie a rozechvěle se zasmál. „Už mě nebaví, jak mě oslavují za to nejhorší, co se mi kdy stalo.“

Sloane popošla vedle něj a stoupla si tak blízko, že se ho dotýkala paží. Vzpomněla si na štos vládních dokumentů ve spodním šuplíku psacího stolu, na to, jak o ní Rick Lane mluvil, jako by byla kus masa a on řezník, na noční můry, které jí trhaly spánek.

„Jo,“ řekla s povzdechem. „Úplně ti rozumím.“

Anebo přinejmenším měla pocit, že mu rozumí. Jenže když viděla jeho roztřesenou ruku, když se chtěl poškrábat na tváři, napadlo ji, jestli to tak opravdu je.

„Tuky tůk!“ ozvala se Esther. Držela před sebou telefon – pochopitelně v lichotivém úhlu – a vlasy jí dokonale splývaly přes ramena. Natočila se, aby do záběru dostala i Albieho a Sloane. „Pozdravte moje followery na Insta!“

„To je live?“

„Ne,“ řekla Esther.

Sloane pohlédla na Albieho a pak zvedla oba prostředníčky, načež si Albie rukama stiskl tváře a vydal mocné zaprzdění. Za Esther vešla nervózní Ines a ještě stihla zahlédnout, jak Sloane mává prostředníčky Albiemu kolem obličeje. Esther zamračeně schovala telefon. „Chtěla jsem natočit, jak poprvé procházím památníkem!“ řekla. „Teď to budu muset udělat znova a tvářit se, jako že je to poprvé.“

Vyhrnula se ven a cestou potkala Matta.

„O co jsem přišel?“ zeptal se.

„Počkej,“ zarazil ho Albie a přiložil si prst na ústa.

Dovnitř znovu vešla Esther, ruku s telefonem napřaženou před sebou, oči vykulené v hraném údivu při pohledu na zářící jména. Albie přiskočil k ní a naklonil hlavu, aby se jí vetřel do záběru, a prohlásil: „Točí to už podruhé, nevěřte jí ani slovo!“

Esther ho odstrčila a odložila telefon. „Vy jste se snad úplně pomátli.“

„My? To ty máš telefon naroubovaný na ruku!“ ohradila se Sloane. „Jsi horší než Matt.“

Matt zvedl ruce. „Mě do toho netahejte.“

„Nejsem první ani poslední, kdo používá sociální média!“ řekla Esther. „Je to moje práce, tak se kvůli tomu do mě přestaňte navážet.“

„Tohle je spíš smutná příležitost,“ podotkl Matt. „A mohli jsme ji hezky prožít spolu.“

„Natáčením to přece nekažím,“ namítla Esther.

„Trochu jo, když natáčíš sama sebe tak, aby ti to co nejvíc slušelo,“ řekla Ines a naznačila, jako by v ruce držela telefon, a zapózovala s boky vystrčenými do strany. „Tady vidíte jména mrtvých a taky můj zadek.“

Sloane nedokázala potlačit zachichotání. Vyšel z ní zvuk tak vysoký, že si v rozpacích zakryla pusou rukou.

„Sloane Sloane makaróny se hihňá jako holčička,“ řekl Albie se zdviženým obočím.

„Opovaž se mi takhle říkat,“ okřikla ho.

„Jen se netvař, že jsme všichni neviděli ta domácí videa, co točil Cameron,“ řekla Esther. „Tváříš se jako drsná holka, který je všechno jedno, ale hluboko uvnitř budeš vždycky holčička, co tancuje na ‚Diamonds Are a Girl’s Best Friend‘ v baletní sukýnce z alobalu.“

Sloane v duchu proklela videokameru zemřelého bratra a zrovna se chystala odpovědět, když promluvil Matt. „Našel jsem Berta.“

Bert se ve skutečnosti samozřejmě nejmenoval Robert Robertson. Své pravé jméno jim prozradil pár měsíců před svou smrtí pro případ, že by s ním ztratili kontakt a potřebovali ho najít. Pro nikoho z nich ale nebyl Evan Kowalczyk, pro ně bude vždycky Bert.

Všichni si stoupli za Matta a dívali se za jeho ukazováčkem, který mířil na drobné jméno vyvedené kapitálkami: EVAN KOWALCZYK. Neměla ponětí, jak ho Matt mezi všemi těmi jmény na všech panelech objevil. Bylo to jako v lese plném stejných stromů najít jeden určitý. Matt spustil ruku a Robertovo jméno zase splynulo s ostatními a zmizelo jim z očí.

Tolik zmařených životů – a všechny zbytečně. Temný a jeho nenasytný hlad.

„Co by asi tak dělal teď,“ napadlo Matta.

„Nejspíš by si odmítal užívat důchod,“ odpověděla Ines.

Sloane se obrátila ke dveřím, aby ji obličej neprozradil. Nechtěla jim říct, co si přečetla ve složce, kterou dostala od koordinátorky a která ukazovala Berta tak, jak ho nikdy neznala.

„Pojďte pryč,“ řekla. „Budou se po nás shánět.“

Pozvánku na galavečer měli přilepenou na ledničce: OSLAVTE DESET LET MÍRU. Jako by porážka Temného přinesla celému světu harmonii. Samozřejmě že nepřinesla, ale přinejmenším pro Spojené státy byla záminkou se ze všeho stáhnout. V titulcích se psalo o nové éře izolacionismu. Reakce byly... všelijaké. Jedna strana oslavovala stažení jednotek z jiných zemí, ale protestovala proti vystoupení z mezinárodních mírových organizací. Druhá strana se radovala z uzavření hranic, ale odmítala snížení vojenské přítomnosti v zahraničí. Bez ohledu na to, kde kdo na pomyslné škále stál, všichni měli stejný strach. Nikdo nevěděl, kde se Temný vzal, což znamenalo, že mohl přijít odkudkoli. Mohl to být něčí přítel nebo soused, uprchlík nebo imigrant. Dokonce i Sloanina matka si pořídila zbrojní průkaz a pistoli a jednou měsíčně trénovala na střelnici, jako by to někdy někomu proti Temnému pomohlo. Ten svou silou dokázal zbraň přimět, aby se zhroutila dovnitř, jako když se zřítí dům, ohýbal a kroutil kov, aniž se ho kdy vůbec dotkl. Sloane přemýšlela, jak dlouho potrvá AVVS, než nashromáždí srovnatelnou sílu. Pokud už se jim to ovšem nepodařilo.

Sloane vytáhla šaty ze skříně a pověsila je na dveře. Byly pošíité zlatými korálky a vypadaly jako z dvacátých let. Budou dost těžké, a tak měla v úmyslu si je obléct až úplně na poslední chvíli. Normálně by se s ničím tak nóbl neobtěžovala, ale slavnostní příležitosti milovala – ačkoli by to nikdy nikomu nepřiznala. Před-

tím se dokonce schovala v koupelně a dívala se na Insta! na Estherin tutorial na protáhlé oční linky. Kdyby se to dozvěděla Esther, měla by to Sloane na talíři do konce života.

Šaty byly bohužel dost přiléhavé, a tak musela najít kus oblečení, kterého se na světě děsila nejvíc: stahovací kalhotky. Největšího krotitele sebemenších nedokonalostí ženské postavy od dob korzetu. Ani trochu nechtěla druhý den na bulvárních stránkách vidět přiblížené fotky tuku na vlastním břiše a číst spekulace o stavu své dělohy. Řeči o jejím možném těhotenství ji pronásledovaly od chvíle, co s Mattem začala chodit.

Nemohla kalhotky najít ani v šuplíku se spodním prádlem, ani v šuplíku s ponožkami, a tak se šla podívat do Mattova šatníku. Někdy se jí zatoulaly mezi tu hromadu černých boxerek, které nosil. Prohrabávala se záplavou spandexu, když vtom její prsty narazily na cosi malého a tvrdého.

Byla to krabička, vešla se jí do dlaně. A byla černá.

Do prdele.

Sloane pohlédla na dveře – pořád byly zavřené, z chodby za nimi nebylo nic slyšet. Výborně. Otevřela krabičku. Uvnitř byl samozřejmě prsten, ale ne ledajaký – byl starožitný a vykládaný pyritem místo diamantů. Pamatuje si, jaké šperky se jí líbí, i když je nikdy nenosí.

Zaklapla krabičku a se staženým hrdlem ji strčila zpátky do zásuvky. Pochopitelně věděla, co to znamená. Požádá ji o ruku. Nejspíš brzy, protože do šuplíku se spodním prádlem by si nic na dlouho neschoval. Vzhledem k jeho zálibě v dramatických gestech to zřejmě hodlá provést na galavečeru.

Sloane se hrůzou udělalo mdlo. Otevřela dveře a vykoukla na chodbu. Matt telefonoval se svým asistentem Eddiem. Kalendář měl napěchovaný všelijakými akcemi. Jen tenhle týden moderoval panelovou diskusi o masovém věznění, účastnil se dobročinné sbírky na školu v západní části města a čekalo ho setkání s jedním senátorem kvůli státem financovaným poradenským službám pro přeživší útoků Temného prapíci PTSD. Ten telefonát nejspíš chvíli potrvá.

Zase zavřela dveře, posadila se na pelest postele a hleděla na dům naproti přes ulici, na ten, co mu z okapů celý rok visela křiklavá modrá světélka.

Sloane vytáhla telefon a vytočila číslo, na které roky nevolala. Matčino číslo.

„Haló?“ ozvala se June Hopewellová jako vždy ostrým hlasem.

„Mami?“

„Sloane?“

Sloane se zamračila. „Jo, jsem to já, leda by po světě běžely nějaký další tvoje děti, o kterých nevím.“

„Viděla jsem tě ráno v televizi,“ řekla June. „Nechceš si to s tím nedáváním autogramů přece jen rozmyslet? Vypadalas, jako by tě pronásledovala smečka vlků.“

„Ne, mami, vážně nechci.“ Sloane byla přesvědčená, že matce je ve skutečnosti jedno, jestli rozdává autogramy, nebo ne, ale od porážky Temného se pletla do všeho, co Sloane dělala, snad aby jí nějak vynahradila naprostý nedostatek rodičovského vlivu, když Sloane vyrůstala. Koneckonců prošvihla celé její dospívání, protože jí bylo úplně ukradené, že si pro ni úřady přišly a odvedly ji.

„Poslyš, potřebovala bych s tebou o něčem mluvit,“ začala Sloane. „Před chvilkou jsem v Mattově šuplíku s prádlem našla prsten. Zásnubní prsten.“

Na druhém konci bylo ticho. Pak se ozvalo: „Dobře. A?“

„A?“ Sloane si pleskla dlaní na čelo. „A já tu vyšiluju!“

„Slo, jste spolu deset let.“

Sloane se rozhořely tváře. „Nikdy jsme o tom nemluvili! Nemyslíš, že kdyby si mě chtěl vzít, tak by se o tom někdy, já nevím, aspoň zmínil? Kdybych celé manželství z principu nenáviděla, vůbec by to nevěděl.“

„A nebylo by to ani tak překvapivé vzhledem k tomu, kolik věcí nenávidíš,“ odušila June mírně pobaveně. „Třeba chtěl, aby to bylo překvapení.“

Sloane pozorovala kočku plížící se po chodníku.

„Sloane.“ Matka vzdychla. „Lepšího chlapa stejně nenajdeš. Věř mi.“

Nic jí na to neřekla.

„Musím jít,“ oznámila jí matka.

A co jdeš jako dělat? Nahlas to nevyslovila. Zavěsila bez rozloučení. To June nejspíš ani nepřekvapilo. Zpravidla si volaly jednou ročně, na Vánoce, a asi tak na pět minut. Že se mají rády, si naposled řekly, když byla Sloane ještě malá. Než táta zmizel a pak najednou jeho mrtvola ležela v márnici v Arkansasu – zabil ho Drén – a June musela jet tělo identifikovat.

Lepšího chlapa stejně nenajdeš. Měla samozřejmě pravdu, protože z Matta vyzařovalo dobro s takovou silou, že by ho člověk někdy nejraději praštil pěstí. Nemilovat ho bylo jako nemilovat svobodu. Nebo štěňátka.

Jenže způsob, jakým to June řekla, Sloane dráždil. *Lepšího chlapa stejně nenajdeš.* To byla taky pravda, zrovna ona. Jak by to asi udělala? Stáhla si na to appku? Předstírala by, že dělá nějakou normální práci? Kdy by mu asi tak řekla, že je jednou z pěti zachránců lidstva? Je to rozhovor už na třetí rande, nebo spíš až na páté?

Ale i tak by bylo hezké, kdyby June pro jednou řekla něco laskavého a konejšivého.

Sloane seděla s telefonem v rukou. Slunce zapadalo a přes ulici se rozsvítila oslnivě modrá světélka. Připadla si vyvedená z rovnováhy, jako by se s ní celá místnost zhoupla. Ale věděla, že je jedno, kdy ji Matt požádá o ruku, ona stejně řekne ano, protože to je jediná rozumná věc, kterou může udělat. Vezmou se a on se o ni bude starat a ona se bude ze všech sil snažit, aby pro něj byla dost dobrá.

PŘÍSNĚ TAJNÉ

**AGENTURA PRO VÝZKUM
A VYŠETŘOVÁNÍ SUPRANORMÁLNÍCH JEVŮ**

PŘEDMĚT: Nevysvětlené katastrofické události roku 2005, přepis ústního hlášení velícího důstojníka [REDACTED], krycí jméno Bert

DŮSTOJNÍK S: Uveďte prosím do protokolu své celé jméno.

DŮSTOJNÍK K: Jmenuju se [REDACTED], ale pro účely tohoto úkolu jsem dostal krycí jméno Robert Robertson.

DŮSTOJNÍK S: Rozumím. Sešli jsme se tu dnes, abyste podal informace o subjektu číslo 2 v projektu Ringer, Sloane Andrewsově.

DŮSTOJNÍK K: Správně. Dne 17. října jsem dostal zprávu, že byl identifikován subjekt číslo 2 a má být okamžitě předveden.

DŮSTOJNÍK S: Podle záznamů došlo navzdory rozkazu ke čtyřiaadvaceti-hodinovému zdržení. Můžete to nějak vysvětlit?

DŮSTOJNÍK K: Ano. Požádal jsem o týdenní odklad, aby mohl subjekt číslo 2 jít na pohřeb svému bratrovi. Můj požadavek byl zamítnut, ale umožnili mi operaci odložit o 24 hodin. Odpověděl jsem, že to nestačí, ale podle rozkazu jsem se 18. října v 15.00 dostavil k domu Andrewsových.

DŮSTOJNÍK S: Jak na vás jejich dům působil?

DŮSTOJNÍK K: Podle předpokladu. Naše výzvědná služba zjistila, že socioekonomická situace Andrewsových není příliš dobrá, a tak jsem byl připraven na zchátralý dům i všeobecně zanedbanou čtvrt'.

DŮSTOJNÍK S: A hned po příjezdu jste navázal kontakt se subjektem číslo 2?

DŮSTOJNÍK K: Seděla na schodech. Byla neupravená. Ověřil jsem si její totožnost a představil se jí krycím jménem.

DŮSTOJNÍK S: A její reakce?

DŮSTOJNÍK K: Řekla: „To zní jako falešný jméno.“

DŮSTOJNÍK S: Bystré. Co jste jí na to řekl?

DŮSTOJNÍK K: Potvrdil jsem jí, že to skutečně není pravé jméno. Napadlo mě, že když k ní budu upřímný, snáz získám její důvěru.

DŮSTOJNÍK S: Rozumím. Pokračujte.

DŮSTOJNÍK K: Zeptal jsem se jí, jestli je doma matka a jestli s ní můžu mluvit. Byla z toho poněkud nespokojená. Ptala se mě, kdo jsem a co chci, a já jí odpověděl, že s ní můžu mluvit jen pod dohledem její matky. Na to mi řekla, že jestli potřebuju, aby její matka na něco dohlédla, tak se načekám.

DŮSTOJNÍK S: Aha.

DŮSTOJNÍK K: Považoval jsem za nutné změnit postup. V případě subjektů projektu Ringer mluvím se subjektem a jeho rodičem zároveň, ale tohle byla jiná situace. Otec a bratr po smrti, matka zjevně neschopná se postarat. Subjekt žil v podstatě o samotě. A tak jsem se s ní rozhodl promluvit sám. Poprosil jsem ji, jestli bychom mohli jít dovnitř, ale odmítla. Prý si domů nehodlá pustit cizího chlapa. A tak jsem zůstal stát na místě.

DŮSTOJNÍK S: Čím jste začal?

DŮSTOJNÍK K: Znovu se mě zeptala, kdo jsem. Odpověděl jsem, že pracuji pro tajný vládní úřad, jehož skutečnou podstatu jí nesmím prozradit, a že přicházím kvůli jisté věštbě.

DŮSTOJNÍK S: Do záznamu uveďme, že respondent mluví o Jasnozřivé vizi č. 545, která hovoří o Vyvoleném jako o rovnocenném soupeři Temného. Jak subjekt na zmínku o věštbě reagoval?

DŮSTOJNÍK K: Řekla: „Já na tyhle věci nevěřím. Dám na to, co vidím a na co si můžu sáhnout.“ Zeptal jsem se jí, jak si tedy vysvětluje vše, co Temný zatím dokázal. Byla to možná špatně načasovaná poznámka vzhledem k tomu, že jí Temný několik dní předtím zabíjel bratra.

DŮSTOJNÍK S: Rozrušilo ji to?

DŮSTOJNÍK K: Vlastně naopak. Nasadila zcela neproniknutelný výraz. A řekla, že neví. Usoudil jsem, že bude nejlepší snažit se zapůsobit na její racionální stránku, a nadhodil jsem, že se jí možná nelíbí slovo *věštba*. Nato jsem odcitoval třetí Newtonův zákon.